

Club de lectura A

BIBLIOTECA CENTRAL XAVIER AMORÓS

Nosaltres en la nit
de Kent Haruf
Dimecres 30 de gener
a
2/4 de 7 de la tarda
a la sala annexa

Nosaltres en la nit o la veu entre els llençols de Laura G. Ortensi

En obrir la primera pàgina de *Nosaltres en la nit* (Angle Editorial, 2017), no hauria resultat estrany trobar-hi alguna citació aristotèlica com a epígraf, especialment aquella que diu que l'ésser humà és, per naturalesa, un animal social. A la sisena novel·la de l'escriptor nord-americà Kent Haruf (1943-2014), però, Aristòtil no surt citat enlloc, encara que la comunicació com a nucli de tota relació personal recorre les 150 pàgines del llibre. *Our Souls at Night*, traduïda al català per Anna Turró Armengol, és una obra amb un ressò especial dins el conjunt de la producció novel·lística de Haruf, no només pel que explica, sinó per les circumstàncies en què l'autor la va haver d'escriure. L'escriptor de Colorado, diagnosticat d'un càncer terminal el febrer de 2014, va dedicar els últims mesos de la seva vida a acabar *Nosaltres en la nit*. Potser per això, o no, la novel·la s'erigeix com un elogi al temps lent, una apologia convençuda de les segones oportunitats.

El temps fugi i, mentre en conservem un polsim, hauríem de ser capaços de preguntar-nos si realment hem portat les regnes de les nostres vides. Addie Moore, una dona vídua de 70 anys, sembla, almenys a l'inici, el personatge més convençut que el pes de l'experiència no és un impediment per fer un canvi de rumb. Decidida a trobar algú amb qui compartir la solitud, l'Addie se'n va a visitar el seu veí Louis Waters, també vidu, a qui proposa de dormir plegats cada nit. Lluny dels plantejaments previsibles, l'Addie no li demana sexe, sinó paraules. Així doncs, un cop tancat el tracte, els dos veïns van aprofundint, nit rere nit, en el relat del passat i en la gestió emocional de la vellesa. Tot i que la finalitat de les trobades no és sexual, ni a l'Addie ni a en Louis els és fàcil relacionar-se a Holt –el poble imaginari de les ficcions de Haruf–, on la germanor del veïnat sovint es tenyeix de murmuri o de prejudici.

Nosaltres en la nit és una obra argumentalment i estructuralment planera. Formada per 43 capítols breus, cadascun dels episodis narra una nit o una experiència compartida entre l'Addie i en Louis. En aquest sentit, la capacitat de síntesi i el domini del diàleg per damunt de la resta de recursos narratius permet a Haruf construir una novel·la àgil, sense exigir al lector ni gaire temps ni gaire relectures.

Potser l'únic aspecte que demana més atenció és l'absència de guions en els diàlegs, la qual cosa contribueix a estimular el ritme del text. Per més que l'argument no sigui especialment complex, de l'aparent senzillesa d'una història d'amor entre dos ancians, se'n poden extreure reflexions fondes, amb espai per al dubte i el matís. La necessitat d'afecte, la solitud, la incomunicació familiar i els prejudicis són els tòpics que es repeteixen amb més insistència, tot plegat per anar a parar a la màxima que empeny l'Addie a canviar de vida: el tempus fugit i el carpe diem han d'anar, sempre, agafats de la mà.

Segurament, l'última obra de Kent Haruf ho tindria fàcil per caure en els tics més gastats de la novel·la rosa. La història de dos avis beatífics cansats de ser políticament correctes convida el lector a transitar pels camins plàcids del final feliç. Però, sens dubte, el millor de la novel·la és la capacitat d'esquerdar la inèrcia i constatar que, al final, no hi ha cap felicitat que no tingui un regust amarg. Potser per això, mentre duri, convé gaudir de l'eco d'una veu amiga entre els llençols.

ORTENSI, Laura G. *"Nosaltres en la nit" o la veu entre els llençols*. [en línia]. Barcelona : El Núvol, 2017. <<<https://www.nuvol.com/noticies/nosaltres-en-la-nit-o-la-veu-entre-els-llençols/>>>